

◆ Paměť Prahy v mapě: příběhy, které se nesmí ztratit

Vltava bývala v pravěku až stokrát mohutnější než dnes. Rvala se s krajinou a hloubila klikaté kaňony. Na místě, kde se dala přebrodit, se usadili lidé a jejich osudy srostly v město Praha. Voda v řece tehdy letěla, zato čas plynul jen zvolna. Dnes je Vltava většinou krotká, ale čas naopak letí a víří v zákrutech lidských osudů. Nechává nám zářezy ve zdech domů, otisky na dlažbě. Nechává stopy v našich srdcích.

To jsou úvodní slova knihy **Praha v srdci (Práh, 2015)** oceňované výtvarnice a spisovatelky **Renáty Fučíkové**. Se svolením autorky jsme z knihy vybrali úryvky příběhů, které formovaly běh života posledních zhruba 85 let. Kromě poutavé procházky moderními dějinami nás tyto střípky historie vyzývají i k procházce pražskými ulicemi a čtvrtěmi. Jak tyto příběhy využít?

- ◆ Mohou posloužit k **seznámení se s mapou Prahy** a polohou nejznámějších čtvrtí a důležitých míst. Rozstříhejte lístečky, podlepte je papírem tak, aby je bylo možné upevnit jako praporky na krátké špejle. K těm pak přidejte patku z modelíny, aby stály. Žáci je pak mohou rozmístit na papírovou mapu Prahy (koupěnou nebo vyrobenou). Pokud na podlepení zvolíte barevné papíry, budou žáci moci příběhy roztrdit do různých historických období, např. černé podlepení může symbolizovat události spojené s okupací, červené třeba období komunistického režimu apod.
- ◆ Zapíchnutí „praporku“ do mapy můžete pojmut jako **slavnostní vzpomínku na hrdiny příběhů**, na kterou lze pozvat učitele dějepisu nebo třeba spřátelenou třídu. Po dvojicích můžete uvést příběh větou „*tento příběh vkládáme do mapy na počest (koho)*“ a následně se přečte příběh. Vkládání míst do mapy doporučujeme provést chronologicky, aby si žáci lépe uvědomili a upevnili následnost událostí. Na projektoru může souběžně probíhat projekce fotografií, které události ilustrují.
- ◆ Pokud máte přístup na počítače, lze v mapových aplikacích **vytvořit stejný projekt elektronicky**. Například v aplikaci scribblemaps.com lze zazoomovat na Prahu, změnit mapu vpravo dole na *Map Base* a vkládat jednotlivé body do mapy prostřednictvím ikonky „bod“ (*marker tool*) z menu vlevo nahoře. (Body lze opět podle historického období rozlišit barevně.) Přes *marker tool* lze vložit text (který žáci opíšou nebo zkopírují z elektronické verze časopisu). Po uložení se v mapě objeví pouze body, text se rozvine až po poklepání na bod. Výhodou práce v této aplikaci je fakt, že mapu lze vytvářet souběžně z více počítačů, pouze je potřeba pro ukládání domluvit jednotné heslo a zkopírovat si vygenerovaný kód mapy. Tvorba mapy je velice jednoduchá a intuitivní. A navíc, pokud se uloží jako veřejná („*public*“), pak lze mapu sdílet přes webový link a umístit ji třeba **na internetové stránky školy**, aby si výtvarci mohli prohlédnout například rodiče.
- ◆ Pokud kartičky s příběhy okopírujete dvakrát, žáci mohou druhou sadu podle dat událostí nalepit na roli papíru, na něž před tím narýsují **časovou přímku** sledovaného období. V případě, že předtištěné lístky nalepíte např. do jedné linie nad časovou přímku, pod ní budou moci žáci vytvořit linii vytvořenou z událostí, které se týkají jejich obce nebo rodiny (byla postavena naše škola, prarodiče měli svatbu, sovětské tanky projely přes náměstí...).
- ◆ Výstupem projektu může být zhotovená mapa, on-line mapa a časová osa obohacená o lokální události. Na závěr mohou žáci po skupinách připravit pro své spolužáky (nebo jiné třídy) **kvízy** založené na informacích z mapy, příběhů, časové přímky nebo na podtržených pojmech. Pokud kvízy vyrobíte v aplikaci kahoot.com (funguje i verze zdarma), lze opět ke kvízům pozvat žáky ostatních tříd nebo rodiče.

PAMĚŤ PRAHY V MAPĚ: PŘÍBĚHY, KTERÉ SE NESMÍ ZTRATIT

10. březen 1948 Jan Masaryk, syn T. G. Masaryka, byl ministrem zahraničí za vlády Edvarda Beneše. Za německé okupace s ním odešel do <u>exilu</u>, z Londýna spravovali záležitosti Československa a vedli jednání se Spojenci. Spolu se v květnu 1945 vrátili do osvobozené Prahy. Československo však už bylo jiné. <u>Totalitní</u> sovětská chobotnice měla svoje chapadla všude. Únor 1948 přinesl komunistický převrat podle Stalinova scénáře. JM byl první obětí převratu. 10. března vtrhla do jeho bytu v Černínském paláci skupina <u>agentů</u> - Čechů a Rusů. Hledali dokumenty, ministra týrali duševně i tělesně. Masaryka zřejmě vyhodili z okna, pod nímž našli jeho tělo. Pohřeb se stal tichou národní demonstrací, přišlo čtvrt milionu lidí. Stoupenci režimu sdělili veřejnosti, že šlo o sebevraždu. Celý případ se během let třikrát vyšetřoval. Ukázalo se však, že svědkové události záhadně zemřeli nebo zmizeli.	17. listopad 1989 Ve čtvrti Albertov se konala studentská demonstrace. Komunistický režim ji povolil jako připomínku událostí roku 1939. Sešlo se na 15 tisíc lidí. Rečníci mluvili o roce 1939, ale připomněli i čerstvé události v Peking, kde čínští komunisté tvrdě zasáhli proti lidovému povstání. Studenti dostali od pořadatelů pokyn vzít s sebou květiny. Chtěli je položit na hroby významných osobností, hlavně na hrob básníka K. H. Máchy. Mezi studenty byli i <u>tajní policisté</u>, kteří usměrňovali pohyb demonstrace do centra města. Tam už na ně čekaly připravené policejní jednotky. Když proud studentů došel na Národní třídu, narazil na kordon policistů s obuškami. Studenti s nimi diskutovali, podávali jim květiny. Policisté je natlačili do malého prostoru, odkud je vypouštěli a brutálně tloukli. Událost se stala popudem pro vyhlášení stávků a spustila sametovou revoluci.
18. srpna 1990 Bývalé klášterní lomy na opuku sloužily jako vojenské cvičiště. Město Praha je vykoupilo a roku 1925 předalo státu. Ten nechal místo velkoryse upravit a vznikla pláň, na kterou se sjížděli sportovci z celé republiky, aby předvedli svou tělesnou zdatnost. Cvičili v organizaci Sokol. Symbolem nadšených cvičenců byl dravý pták, proto svým velkolepým srazům říkali „slet“. V roce 1936 vyrostl na pláni Masarykův stadion, údajně největší na světě. Na délku měří 300 m. Slet se tu ale konal jen jeden. Po 2. světové válce začalo sportovní hnutí sloužit komunistické <u>propagandě</u>, ta slety na Strahově přejmenovala na Spartakiády. Po roce 1990 stadion osiřel. Jen párkrát tu proběhl mimořádný rockový koncert - hráli tu třeba Pink Floyd, U2, a v srpnu 1990 Rolling Stones, přátelé prezidenta V. Havla.	1965 Koho by napadlo, že dříve žilo v Libni víc Židů než Čechů? Když dal Josef II. Židům osobní svobody, začali tu ve velkém podnikat. Využívali polohy mezi Vltavou a potokem Rokytka a provozovali řemesla, která potřebovala hodně vody: barvírny, koželužny, jirchárny. V Libni to jistě líbě nevonně, ale dílny prosperovaly a majitelé bohatli. Za 2. světové války poslali Němci všechny místní Židy do koncentračních táborů. Po válce <u>ghetto</u> ustupovalo velkým domům a vozovkám. V roce 1965 se rozšiřoval libeňský most, židovský hřbitov byl zasypan během několika hodin. Zatímco v Josefově se za vstup na hřbitov platí vysoké vstupné, tady leží starobylé náhrobky pod několikametrovou vrstvou hlíny.
27. únor 2020 Donedávna se prostranství před Ruským <u>velvyslanectvím</u> jmenovalo náměstí Pod kaštany. Od roku 2016 existovala <u>petice</u>, která požadovala změnu názvu náměstí na náměstí Borise Němcova, podle ruského liberálního <u>opozičního</u> politika, zastřeleného v roce 2015 v centru Moskvy. Autoři v petici mj. uvedli: „Je na místě, aby naše republika a její hlavní město vyjádřily Borisí Němcovi úctu a čest jeho památce. A že je na místě trvale připomínat současnému Putinovu režimu, že podporu svobody, demokracie a lidských práv ve světě - a tedy i v Rusku - myslíme stále vážně.“ Petice získala do roku 2020 přibližně 4 500 podpisů. Návrh byl schválen Zastupitelstvem hlavního města Prahy a náměstí bylo přejmenováno 27. února 2020, tedy pět let poté, co byl Němcov zastřelen. Přejmenování se účastnila také dcera Borise Němcova, Žanna. <i>Zdroj: http://cs.wikipedia.org</i>	14. únor 1945 Na <u>Popeleční středu</u> startovala z nizozemského letiště letka amerických bombardérů. Měla shodit bomby na Drážďany. Němci je zdola odstřelovali, Američané se museli odklonit od kurzu. Dole pak zahlédli průmyslové objekty, mysleli, že vidí lužické město Chemnitz, byli však jinde, nad Plzní. Letka potom zamířila k východu a nad blízkým velkým městem shodila bomby. Osudný omyl znamenal pro Prahu ztrátu 700 životů, 1 500 raněných a stovky poškozených staveb. Na Karlově náměstí nevydržel kryt plný lidí. Německá propaganda zneužila utrpení Pražanů, ale Češi neztratili víru ve vítězství Spojenců nad nacisty. Jizva uprostřed Prahy se někde hojila rychle, jinde to trvalo dlouhá léta. Jednu z posledních ran zaceril na konci 20. století Tančíci dům, autory výrazného projektu byli architekti V. Milunić a F. O. Gehry. Vznik mimořádné stavby podporoval i prezident V. Havel, který bydlel v sousedním domě od dětství.
Listopad 1941 Stará legenda praví, že Svatováclavská koruna potrestá toho, kdo si ji na hlavu vloží neprávem. Říšský protektor, krutý Reinhard Heydrich, přezdívaný Kat, pověst možná znal. Proto není zcela jisté, jestli si korunu opravdu nasadil, jak praví pověst. V následujících měsících ale Češi nabyli přesvědčení, že sám svatý Václav pomstil svůj národ. Půl roku po Heydrichově návštěvě Korunní komory v katedrále sv. Víta (proběhla v listopadu 1941), byl zabit českými <u>výsadkáři</u> Gabčíkem a Kubišem.	17. listopad 1939 Toho dne projevila okupační moc svou mimořádnou zvůli. Na Hitlerův rozkaz pozatýkali Němci na Hlávkově koleji stovky mladých mužů, kteří se provinili jen tím, že studovali a byli českého původu. Byli okamžitě odvezeni do koncentračních táborů, odkud se mnozí už nevrátili. Devět vůdců pražských studentů bylo toho dne popraveno. Díky náhodě unikl jediný z nich - Josef Sommr. Podařilo se mu odejít do Anglie, kde se přidal k bojovým jednotkám. Zasadil se o to, aby den, kdy byli popraveni jeho kamarádi, byl připomínán jako Mezinárodní den studentstva.
Srpen 2002 Srpen roku 2002 se stal pohromou pro všechny Pražany, co bydlí poblíž řeky. Vltava tisícinásobně zvýšila svůj průtok a zalila ulice, parky, sklepy. Průduchy kanálů vystoupala voda vzhůru. Nejpostiženější čtvrtí byl Karlín. Voda tu dosáhla vysoko, vystoupila až do bytů v prvním patře. Navíc stála v ulicích několik dnů a tiše „rozežírala“ zdivo domů, které byly postavené z levných materiálů a které léta nikdo neopravoval. Celou čtvrtí byl pohyb možný jen na lodích a člunech. Karlínští museli opustit svoje domovy. Když se přišli alespoň zdálky podívat, jestli voda neopadá, zhroutil se: některé z domů se zhroutily. Viděli obnažené pokoje s hrnkami stojícími na stole a rozestlanými postelemi. Povodeň Karlínu nakonec pomohla. Jakmile to bylo možné, začalo se stavět. Vzniklo tu mnoho nových budov, restaurací, kaváren a protipovodňový systém.	27. květen 1942 Říšský <u>protektor</u> Heydrich mířil do Prahy, odkud měl letět do Berlína. Seděl na zadním sedadle auta, jeho šofér právě vjížděl do ostré zatáčky v libeňské ulici V Holešovičkách, když se před nimi objevil muž se samopalem. Mířil na Heydricha, ale rána nevyšla. Heydrich vytáhl vlastní zbraň a jeho auto zpomalilo. V tu chvíli hodil zprava druhý muž na auto bombu. Vybuchla před zadním kolem, střepiny prorazily karoserii a Heydricha smrtelně zranily. Kat českého národa zemřel 4. června. Zasloužili se o to parašutisté Kubiš a Gabčík. Ulice, kde k atentátu došlo, se dnes jmenuje Zenklova, nad ní se tyčí pomník všem hrdinům, kteří zaplatili životem akci Anthropoid.
1961 Poblíž letohrádku Hvězda stojí Ústav makromolekulární chemie, který roku 1959 založil a vedl Otto Wichterle. Ten v ústavu však neustále narážel na pletichy svých odpůrců, rozhodl se proto, že jeden z experimentů vyzkouší doma. Ze součástek dětské stavebnice sestavil důmyslné zařízení, na kterém odlil první kontaktní čochu na světě. Zdálo by se, že na svém převratném <u>patentu</u> musel zbohatnout. Opak byl pravdou. Tehdejší politický režim dělal všechno proto, aby profesora připravil o slávu i zaslouženou odměnu. Úspěchy pak sklízely firmy v USA, které Wichterlemu upíraly jeho prvenství. Nakonec v roce 1982 americký soud přece jen uznal profesorovo autorství vynálezu kontaktních čochek.	1955 V roce 1955 podalo komunistické vedení Československa mimořádný patologizálský výkon. Tři roky po smrti Stalina, jednoho z největších masových vrahů v dějinách lidstva, mu na kraji Letenské pláně nad Prahou vztyčili obrovský pomník. Ani v Sovětském svazu mu vlastní lidé nepostavili nic tak obudného. Sousoší bylo 15 m vysoké a 22 m dlouhé. Pražanům se při pohledu na betonové monstrum dělalo mdlo, ale bránili se humorem. Sousoší, ve kterém byl Stalin v čele následován dělníky a vojáky, začali říkat „Fronta na maso“ podle každodenních výjevů před obchody. Celé čtvrti Letná, rozkládající se za Stalinovým pozadím, pak Pražané říkali „Záprdeli“.

PAMĚŤ PRAHY V MAPĚ: PŘÍBĚHY, KTERÉ SE NESMÍ ZTRATIT

16. leden 1969 Václavské náměstí bylo ve 20. století tepnou Prahy. V lednu 1969 se v horní části náměstí, přímo před Národním muzeem, upálil student Jan Palach. Chtěl vyburcovat občany Československa k odporu proti sovětské <u>okupaci</u>. Rozrušení z jeho dobrovolné oběti vydrželo jen několik týdnů. Na Prahu i celou zemi dopadl tíživý poklop takzvané <u>normalizace</u>. Totalitní režim zvítězil na dalších 20 let. V listopadu 1989 se však „Václavák“ plnil od muzea až po spodní konec demonstracemi. Znělo volání po svobodě a nikdo už ho neumlčel.	Březen 1977 Na <u>břevnovském hřbitově nedaleko chrámu svaté Markéty</u> je pochován uznávaný filozof, profesor Jan Patočka. Režim mu zakazoval přednášet a publikovat. Proto pořádal přednášky v soukromých bytech. Zastal se členů <u>undergroundové hudební skupiny Plastic People</u>, když je režim začal pronásledovat. Pak svůj podpis připojil k výzvě adresované komunistické vládě Československa. Sám se podílel na její formulaci. Stal se mluvčím <u>Charty 77</u> spolu s dramatikem V. Havlem. Totalitní režim pronásledoval všechny, kdo s Chartou 77 spojili své jméno. Patočku mnoho hodin vyslýchali ve vězení na Ruzyni. Výslech nepřezil. Jeho pohřeb měl být tichým rozloučením se vzácným člověkem. Komunisté se však důstojnost pohřbu snažili zmařit za každou cenu: za hřbitovni zdí jezdili motocyklisté a nad hřbitovem létaly vrtulníky.
27. červen 1950 Toho dne komunistický režim sprovodil ze světa Miladu Horákovou. Celý svůj život zasvětila spravedlnosti a dobru. Byla členkou protifašistického odboje, věznili ji už němečtí okupanti. Ale nezlomili ji. Při výsleších jim řekla jen informace, které znali, nikoho neprozradila. Po válce byla poslankyní parlamentu a netajila se svými protikomunistickými názory. Když byl zavražděn ministr zahraničí Jan Masaryk, zachovala se statečněji než mnozí muži a vystoupila z parlamentu. Komunistická Gottwaldova vláda ji nechala zatknout. Ve vězení na Pankráci ji znovu trýznili, tentokrát Češi, ale podle sovětského scénáře. Proces s M. Horákovou trval celý měsíc. Nepomohly přímluvy takových osobností, jakými byli Einstein, nebo Churchill. Zfanatizovaní Češi posílali do Prahy denně haldy dopisů, ve kterých Miladě Horákové spílali a žádali pro ni smrt. Byla to jedna z nejostudnějších chvil českých dějin.	Srpen 2002 11. srpna zaznělo Prahou první varování před velkou vodou. Čekala se úroveň, jakou řeka dosáhne jednou za 20 let. Následujícího večera už bylo jisté, že velká voda bude stoletá. Hladina Vltavy byla o 7 metrů výš, zaplavená byla už celá polovina zoo. Pod vodou byly výběhy goril, šelem, ptáků a velkých tlustokožců. Zvířata plavala v hluboké kalné vodě, šlela hrůzou. Byla schopna ublížit sobě i ošetřovatelům. Hrozilo, že s proudící řekou uniknou ven. Kdo pak bude zodpovědný za setkání běsnícího slona s nic netušícími lidmi? Zaměstnanci zahrady se museli rozhodovat bleskově. Koho stačí uspat, koho musí utratit. Nasazovali vlastní životy, aby zachráněná zvířata dopravili do bezpečí. Ředitel zoo Petr Fejk pak všem neúnavně vysvětloval, co a proč museli udělat. Většina veřejnosti pochopila. Zoo v Troji se pak díky všeobecné podpoře rychle vzpamatovala.
27. červenec 1986 Na <u>ostrově Štvanice</u> se v 17. století provozovala podivná zábava: před očima diváků tu lovečtí psi štvali nejrůznější zvíř. Ve 20. století ji však nahradily sporty moderní. Roku 1986 Štvanice hostila nezvyklé tenisové utkání: ve finále Fed Cupu proti sobě stanuly dvě české tenistky. Nad Hanou Mandlíkovou, reprezentantkou Československa, tehdy zvítězila Martina Navrátilová, jedna z nejlepších hráček historie tenisu. Reprezentovala už svůj nový domov, USA. Hanu ranoilo, že obecenstvo nepodporovalo ji, ale bouřlivě fandilo Martině. Až po čase přestala postoj publika vnímat jako zradu. Pochopila, že tenkrát chtěli jen vyjádřit svůj odpor k totalitě.	21. srpen 1968 <i>„Vybízíme všechny ke klidu. Žádným činem nezavdejte příčinu k brutálním protiakcím. Zachovejte klid. Zbytečné oběti nikomu nepomohou.“</i> V noci na 21. srpna vstoupila do Československa vojska Sovětského svazu a dalších komunistických zemí. Byl to příkaz Brežněvova komunistického vedení. Šlo o jediné: za každou cenu zastavit československý pokus o nápravu režimu, kterému se u nás říkalo „socialismus s lidskou tváří“. První hodiny byly strašné. V nejtěžších chvílích byl posilou národa Československý rozhlas vysílající z Vinohrad. Redaktor Jiří Dienstbier uklidňoval duše zjitřené křivdou. Naděje národa však drtila kola transportérů a pásy tanků. Brežněvovi přísluhovači se chopili moci. Roku 1969 zavedli novou fázi režimu, které říkali <u>normalizace</u>. Lidé znovu sklonili hlavy a přestali věřit, že by se mohla vrátit demokracie.
6. květen 1945 5. května 1945 byla na sklonku 2. světové války už většina Evropy svobodná. Německé jednotky ale zůstaly sevřené v úzkém pruhu, který od západu dobývali Američané a od východu sovětská Rudá armáda. Praha byla přesně uprostřed. Podle dohody, kterou spojenci předem uzavřeli, patřila do ruské sféry. Jenomže ruské jednotky se blížily pomalu. Pražanům došla trpělivost a pokusili se vývoj událostí urychlit povstáním. Okolí Prahy ovládali mladí elitní zabíječi jednotek SS. Neměli účtu k žádnému lidskému životu. Svoje zbraně nabíjeli zakázanou municí - tříštivými střelami dumdum. Ve dvou pankráckých domech zmasakrovaly tyto sadistické bestie 51 civilistů. Mezi nimi bylo 16 dětí a dvě těhotné ženy. Dnes ulice, kde se tato tragédie odehrála, nese jméno Obětí 6. května.	1938 - 1945 Stavitel Václav Maria Havel, otec pozdějšího prezidenta V. Havla, a jeho bratr Miloš již v roce 1912 založili filmovou společnost Lucernafilm. Dováželi americké kovbojky, na které chodili mladí muži s romantickou duší. Bratři Havlové promyšleně budovali své impérium. Václav stavěl ateliéry na Barrandově, Miloš vše úspěšně řídil podle vzoru hollywoodských producentů. Za okupace Němci Miloše Havla vytlačili z vedení společnosti. Přesto se rozhodl, že bude s okupanty do určité míry spolupracovat. Zachránil tak mnoho svých zaměstnanců i tvůrců před nucenými pracemi. Po válce Miloše Havla udávali a očerňovali lidé, kterým za války vydatně pomáhal. Komunisté zabavili ateliéry i všechna práva Lucernafilmu. Miloš Havel se pokusil o útěk přes hranice, ale chytili ho a věznili. Až roku 1952 se mu podařilo odejít do Mnichova, kde zemřel v únoru 1968.
23. listopad 1989 Komunistická <u>propaganda</u> dělníkům po léta vnucovala dojem, že to jsou oni, kdo v zemi vládne. Jenomže v zemi ve skutečnosti vládla komunistická elita, zatímco lidé živící se prací svých rukou na tom byli stejně mizerně jako dřív. V listopadu 1989 objížděli studenti a herci česká a slovenská města. Snažili se vyburcovat občany z netečnosti, vyzývali k nenásilnému odporu proti totalitě. Do pražské továrny ČKD se naopak vydal komunistický předák Miroslav Štěpán. Předpokládal, že mezi dělnictvem najde podporu pro režim. „<i>V žádné zemi neexistuje, aby patnáctiletý děti určovaly, kdy má odejít prezident nebo kdy má přijít a kdo jim má být</i>“, hřímal z balkonu. Odpovědi mu bylo jednotné „<i>Nejsme děti, nejsme děti.</i>“ Televizní záběry, kde ho dělníci „vypiskali“, vešly do českých dějin. V tu chvíli se lidé v republice přestali bát říkat nahlas, co si myslí.	10. prosinec 1984 Na Ladronce blízko Břevnovského kláštera žil básník Jaroslav Seifert. Když byl mladý, vstoupil do komunistické strany. Brzy ho však znechutilo, jak čeští komunisté následují sovětský totalitní proud. Když se proti tomu s dalšími spisovateli ohradil, byl ze strany vyloučen. Seifert vedl svaz spisovatelů v době, kdy se v Československu věřilo, že komunismus může mít lidskou tvář. Pak režim znovu šrouby utáhl a Seifert se stáhl do ústraní. Jeho básně pak už vycházely jen tajně. Seifert připojil svůj podpis k Chartě 77. V prosinci 1984 dostal Nobelovu cenu za literaturu. Režim tuto velikou událost jen suše oznámil. V lednu 1986 Jaroslav Seifert zemřel a v břevnovské svaté Markétě se konala smuteční slavnost. Uprostřed mrazivé zimy tenkrát nad hlavami truchlících létal motýl.
29. prosinec 1989 Ve Vladislavském sále Pražského hradu proběhlo nejpodivnější hlasování století: komunistický <u>parlament</u> tu na doporučení komunistického předsedy vlády Mariána Čalfy jednomyslně zvolil novým československým prezidentem protikomunistického aktivistu, dramatika a myslitele Václava Havla. Volba završila šest týdnů prudkých změn, které vedly k odstranění <u>totalitního</u> komunistického režimu.	30. květen-3. červenec 1942 Na okraji Ďáblického háje vznikla v roce 1890 kobyliská střelnice. Rakouská armáda tu cvičila ve střelbě svoje pěšáky. Němci za okupace střelnici obehnali ostatním drátem. Armádní konírní proměnili v čekárnu na smrt: zřídili tu poslední vězňaci odsouzených. Od 30. května do 3. července 1942, za heydrichiády, se fašisté mstili za atentát na říšského protektora. Popravili 463 mužů a 76 žen. Byl mezi nimi i spisovatel Vladislav Vančura.